

ЛИСТОПАД

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№22 (1160)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Весілля нашої доньки обійшлося нам у таку суму, що його вже можна вважати золотим!..

МОРАЛЬ з ПОТРІЙНИМ ДНОМ

Якби слова з лексику нинішньої вашінгтонської адміністрації можна було якось чиним матеріалізувати і пустити в обіг на зразок доларових папірців, одне з них — слово «мир» — давно перетворилося б на жужмлений-пережужмлений клаптик, непридатний для дальшого використання, — так зайозлизи його високопоставлені особи з оточення президента. Приклад, звичайно, показує сам глава Білого дому, у більшості виступів і промов якого воно зустрічається так часто, що сам оратор починає нагадувати школяра, котрий пнеться біля дошки засвідчити, ніби він сумлінно завчив і саме слово, і всі похідні від нього.

Біда лиш у тому, що скільки разів не повторюй слово «мед», навіть у власному роті від цього солодке не стане. А в чужому — й поготів. Проте, судячи з усього, Рейган і його команда вирішили це спростувати. Самі собі, вони, звичайно, нічого втовмачувати не збираються, бо добре знають, що в них на умі і що — на язиці. А от підсолонити гірку пілюлю, призначену іншим, заповзялися, демонструючи при цьому нечуване завзяття. Під зловісний гуркіт пентагонівських тамтамів з усіх можливих трибун волають, що Радянський Союз — це «осередок зла», який спить і бачить, як би проковтнути беззахисне, миролюбне американське ягнятко, заливши його трофейним вином із західноєвропейських підвалів; що напшигуювання Західної Європи «першінгами» та крилатими ракетами і перетворення її наро-

дів у ядерних заложників США є вияв найвищої державної мудрості і турботи про збереження миру. Прагнучи довести те, що не доводиться, президент і його помічники розгорнули небачену за своїми масштабами і брехливістю пропагандистську кампанію. Мало не щодня пригощас аудиторії своїми радіо- і телепроповідями сам президент. Гастролюючи по світу, його міністри, постійні представники і спеціальні посланці змагаються в промовах, сповнених ненависті, витриманих в дусі «печерного» антикомунізму, опускаючись в характеристиках на СРСР мало не до лексику підвороття.

Коротше кажучи, те, що демонструється нині на вашінгтонських політичних підмостках, не можна порівняти навіть з класичним дворушництвом. Якщо і називати це мораллю, так тільки мораллю з потрійним дном.

Дійшло вже до того, що виступаючи на ХХХVIII сесії Генеральної асамблеї ООН, президент США, натягнувши на себе тогу

миротворця, не посоромився розпнитися «у вірності цілям і Статуту ООН», хоч кількома днями раніше саме представник США при ООН Ч. Ліченстайн на засіданні Комітету ООН по зв'язках із країною місця перебування у своїй хамській промові фактично запропонував цій міжнародній організації забиратися геть з американської території, а Рейган, по суті, підтримав заяву свого представника. Видно, й сам він, м'яко кажучи, не дуже знайомий з тим Статутом ООН, у вірності якому клявся, бо увесь його виступ, витриманий у дусі конфронтації і знівесило-го антикомунізму, настільки суперечив миролюбним принципам міжнародного співтовариства, що слово «мир» в устах президента більшістю делегацій було розцінене як святотатство.

Та, очевидно, глава вашінгтонської адміністрації так вірить у магічну силу свого акторського впливу на публіку, себто в те, будучи після сказаного ним слова «мир» скрізь запанує олімпійський спокій, що відра-

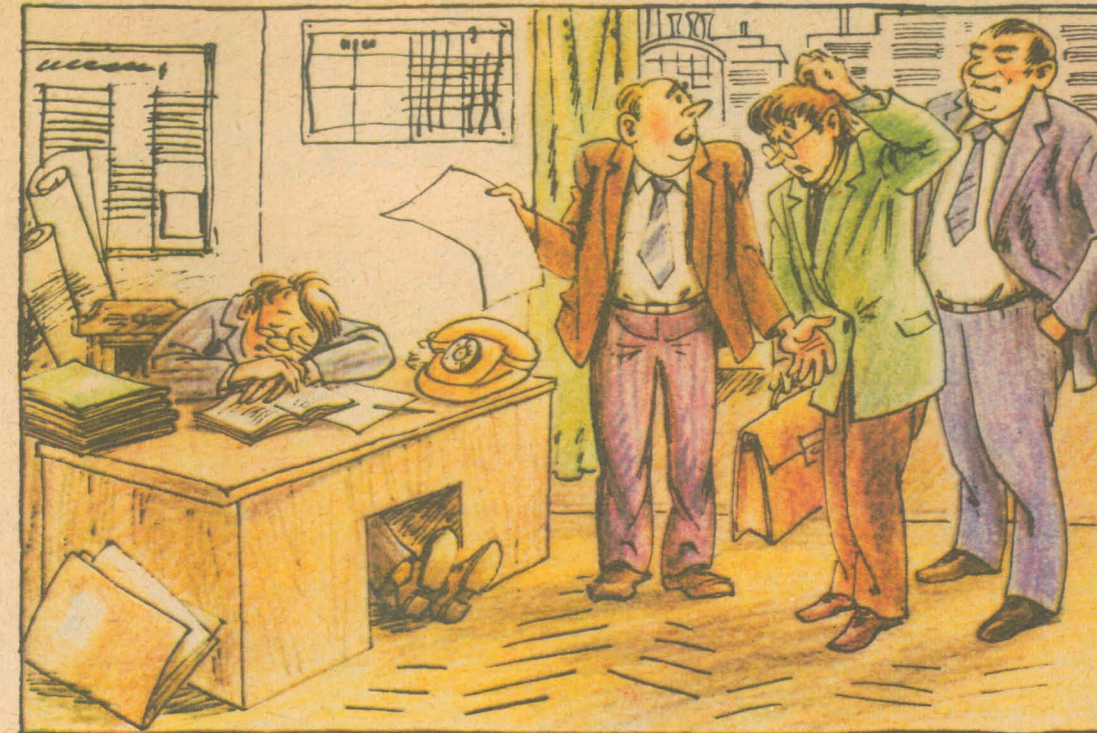
зу ж після виголошення густо замішаної на «миролюбних» запевненнях промови в ООН сів за свій робочий стіл і підписав законопроект про гігантські воєнні асигнування на 1984 фінансовий рік. Відповідними рішеннями, які Білий дім трохи раніше протягнув через конгрес під антирадянську какофонію, підняту ним же у зв'язку з ним же організованою провокацією з південнокорейським літаком, передбачається, що на ці кошти буде закуплено 21 міжконтинентальну балістичну ракету «МХ», 10 нових стратегічних бомбардувальників «В-1», 95 ракет «Першінг-2», почнеться виробництво босприпасів з нервово-паралітичним газом. А загалом рейганівська адміністрація планує за найближчі шість років витратити на ядерну зброю 450 мільярдів доларів...

І заради якої мети, ви гадаєте, викидаються такі величезні кошти? За словами президента, який відразу ж після підписання законопроекту, навіть не витерши піт з чола, ошасливив слухачів черговою порцією демагогії, — «найвища мета» його адміністрації — «добитися встановлення стабільної рівноваги на знижених рівнях ядерних потенціалів». Виявляється, нагромаджуючи єверести ядерної зброї, якої вже сьогодні достатньо, щоб багаторазово знищити усе живе і суше, Сполучені Штати просто-таки мріють «скоротити арсенали зброї, призначеної для ведення війни, — всього-на-всього». І саме цього, мовляв, добиваються американці, «з першого дня» переговорів у Женеві.

Людей, які це стверджують, не можна звинуватити, що у них — лихо з пам'яттю. Зовсім ні. Це — вибрики їхньої моралі з потрійним дном. Репетувати на весь світ про «радянську загрозу» і тут же обнародувати плани «затяжної», «обмеженої» та інших різновидів ядерної війни, закликати до «хрестового походу» проти «імперії зла», себто Радянського Союзу, і zarazом перекоувати світ у любові до миру — усе це запити дозволяє робити вашінгтонським лицедіям ота їхня дивовижна мораль. Ось і зовсім недавнечко президент США патетично вигукнув: «Двері до укладення угоди зараз відкриті. Весь світ чекає від Радянського Союзу, що він у них зайде», — сподіваючись при цьому, що громадськість західних країн проковтне новий пропагандистський ерзац. Даремні сподівання. Західноєвропейці і навіть самі американці все краще розуміють, що СРСР не треба запрошувати до столу переговорів, не треба умовляти погодитися на обмеження гонки озброєнь, бо не він в односторонньому порядку переривав переговори, не він свавільно скасовував уже підписані договори і угоди, не він влаштовує дешеві політичні провокації. Усе ясніше стає для всіх, що так звана гнучкість вашінгтонської адміністрації — це всього-на-всього спроба під миролюбні словеса протягти в Європу троянського коня ще гострішої конфронтації, від якої до всесвітньої катастрофи — один крок.

А остаточно крапки над «і» поставила Заява Юрія Володимировича Андропова. Вона прозвучала для осліплених антикомунізмом вашінгтонських ядерних маньяків як серйозна ресторога від воєнних авантур. Вона розкрила багатоманітні очі на те, хто несе відповідальність за сьогоднішній стан справ у світі. «Ми виходимо з того, — підкреслив Ю. В. Андропов, — що людство не приречене на загибель. Гонці озброєнь повинні і може бути покладений край. Людство заслуговує кращої долі, ніж жити в розірваному конфліктах світі, зади-хаючись під тягарем смертоносної зброї».

Оце і є справжня мораль — на відміну від моралі з подвійним або потрійним дном, яку марно силкуються нав'язати людству вашінгтонські лицедії.

— Давно хочемо його звільнити за неробство, та ніяк не можемо застати в несплячому стані, щоб ознайомити з наказом!

Дуже перче!

Купив я насос «Малюк» харківського заводу «Електромашина», але й уявити собі не міг, що матиму з ним такий великий клопіт. Виявився він несправним, і відправив я його до черкаської «Ремпобтехніки». Довго чекав відповіді. Нарешті вислали мені довідку на замину бракованого насоса. Пішов я до магазину. Глянули там на довідку і сказали, що відсутня печатка. Відправив я ту довідку знову в Черкаси. Довго чекав. Нарешті одержав. Беру довідку з печаткою, насос і чимчику до магазину. Глянули там знову на довідку і сказали, що номер насоса і номер, зазначений у довідці, — різні. Хтось із ремонтників з неважності не ту цифру написав. Знову відправив я довідку до Черкас... І ось укотре іду до магазину. А там дивляться на довідку і кажуть, що строк гарантії вже минув...

Чи не здається тобі, Перче, що гарантія, котра видається підприємством на той чи інший виріб, мусить, крім усього іншого, гарантувати власникові цього виробу захист від хамського ставлення до нього.

С. ПРОГУЛЕНКО.

Черкаська область.

У малят нашого дитячого садочка «Дюймовочка» автотранспортного спеціалізованого підприємства № 0901 Міністерства плодівочесного господарства УРСР всі оті страшенні змій гориничі, кощі безсмертні та інші носії зла поступилися місцем сучасному негативному герою — бракоробу. І не абстрактному, а цілком конкретному — з будівельно-монтажного управління № 33, розташованого в м. Боярці. Цей страшний дядя-бракороб так побудував їм дитсадок, що дах тече, опалення вишло з ладу, зіпсувалася електропроводка, обвалилася штукатурка, стіни мокрі. У приміщенні сирі і холодно.

— От виросту, — войовниче випинає груди маленький Петрик, — і обов'язково примушу тих бракоробів виправити недоліки!

Наївний хлопчик! Якби він знав, скільки зусиль витратили вихователі, апелюючи до совісті будівельників, скільки паперу зіпсували ми, батьки, на скарги до різних інстанцій!

За дорученням батьків — Б. КОЛЕСНИК, начальник автотранспортного підприємства № 0901.

Київська область.

Дядя Сем: — Ось такий стілець для переговорів за круглим столом ми пропонуємо Радянському Союзові!

В. БОНДАРЕНКО.

Пропонуємо твоєї увазі своєрідне кладовище викинутих на берег рибальських сейнерів. Розташоване це «кладовище» на мальовничому пляжі курортного селища Кирилівки, що на Азовському узмор'ї, і веде своє літочислення з 1975 року. Свого часу ці судна, одне з яких ти бачиш на фото, належали рибколоспів «Сини моря» Акимівського району Запорізької області. Вочевидь, у «синів моря» надто багато інших клопотів, якщо вони й досі не можуть дати ради горам металобрухту. А було

б куди корисніше відправити їх — оті гори — у мартенівські печі!

В. ГНЕВКОВСЬКИЙ.

ВІД ПЕРЦЯ. Цілком слушна думка. Отож, щоб відповідно обгрунтувати її, а разом назвати конкретних безгосподарників, я й командировав у Запорізьку область свого кореспондента І. Галіцина. Та дістатися до Акимівського району йому не поталанило, позаяк, прибувши у Запоріжжя, він наткнувся на ще одне — і куди більше — корабельне «кладовище», котре розкинулося на берегах Дніпра. Публікуючи на 8-й сторінці фейлетон свого кореспондента «Зелений змії» і «мертві кораблі», водночас запевняю і В. Гневковського, й інших читачів журналу, що відповіді добиватимуся і з берегів Дніпра, і з берегів Азова.

Скільки там до Зими?

Ех, наскільки простіше писати про трудові здобутки і складові успіху, ніж про речі, їм протилежні. Бо коли людина почуває себе у своїй тарілці, її, як правило, за язик тягнути не треба: вона сама і покаже, і розкаже. Я чомусь упевнений, що інтерв'ю з головою колгоспу імені Леніна Корюківського району В. П. Шкабардою на тему заготівлі кормів для зимівлі не зайняло б і години. Досить було побувати на полі, де збирали кукурудзу на зерно, аби пересвідчитися: у цьому господарстві тремтять над кожною майбутньою кормовою одиницею. Можна сказати, налагодили безвідходне виробництво. Зерно з бункерів комбайнів (а його виходило чималенько — по 50 центнерів на гектар) пливе на тік, стержні качанів — на агрегат вітамінного борошна, де його висушують і перетирають на досить поживний корм, а стебло звозять до ферми. Спеціалісти запевняють, що з нього — звичайно, після відповідної «кулінарної» обробки — виходить непоганий силос.

Та, на жаль, якби я, ведучи мову про підготовку до зимівлі худоби на Чернігівщині, обмежився одним інтерв'ю з товаришем Шкабардою, мене могли б і не зрозуміти. Бо хоч подібні позитивні факти, як той казав, і не поодинокі, в загальнообласній картині рожевої фарби небагато: у більшості господарств кормів не густо, а в багатьох — ситуація така, що хоч бери та терміново прищеплюй коровам і телятам звичку залягати у зимову сплячку.

Звичайно, чималеньку свиню агрономам і зоотехнікам підклала небесна канцелярія, поскупившись на дощі, але ж скупилась вона не вибірково: не так, щоб, скажімо, тому ж таки товаришеві Шкабарді щедро виділяла ліміти на природні опади, а у відповідь на молитви його колеги з колгоспу імені Куйбишева цього ж Корюківського району П. В. Супруненко в ній, канцелярії, навіть ніхто й вухом не повів. Проте перший голова мало не власноручно нахилиється за кожним стержнем качана, а в господарстві, очолюваному товаришем Супруненком, на кінець вересня залишалося нескошеними більше сотні гектарів змішаних посівів кормових культур, хоч кожен згаяний день поживності їм не додавав. І цим фактом він сам би ні за які гроші не похвалився...

Подібні контрасти — майже скрізь і у всьому. З одного боку, спеціалісти Чернігівського філіалу Інституту сільськогосподарської мікробіології розробили технологію силосування соломи, запевняючи, що тепер від неї корови не те що носа не вернутимуть, а навіть вважатимуть її за ласощі, з іншого — у багатьох колгоспах Сосницького району не спромоглися нормально засилосувати навіть звичну кукурудзу, і вже тепер можна сказати, що вміст силосних траншей мало чим відрізнятиметься від отого продукту, що його після корів вивозять на поля. Голова колгоспу «Праця» Менського району І. К. Берізко хвалиться тим, що силосу вони заклали стільки,

скільки планували, сіна — в півтора рази більше, а конюшинного сінажу — аж у два з гачечком рази, а керівники колгоспів «Рассвет», «Червоні лави» Сосницького району не уявляють, як вони дотягнуть корів «у здоров'ї» до весняного тепла і свіжої зелені. Про те, що вони, корови, повинні ще й пристойно доїтися, мова уже не йде.

Втім, молоко у корови не лише на язиці. Від її, так би мовити, житлових умов також багато залежить. Напихай ти її найделікатеснішими делікатесами, але якщо в корівнику дме з усіх боків, якщо підлога така потрошена, що й сам чорт ногу зламає, а вода в автопоїлках буває раз на тиждень, — молочних рік не жди. Знову ж таки, якщо найделікатесніших делікатесів не густо, але є дбайливо підготовлені до зими фермські приміщення, а біля них вдосталь соломи та інших грубих кормів і нормально працюють кормоцехи чи кормокухні, — можна не панікувати, а навіть обіцяти і запевняти, що план по молоку буде виконано.

Я не претендую на те, що сказане мною — таке ж оригінальне і свіже, як технологія силосування соломи, розроблена чернігівськими сільгоспмікробіологами. Більше того, я згоден, що виклав прописні істини. Але дивіться: у кожному районі Чернігівщини створено спеціальні комісії. За задумом, мусять їздити ці комісії від села до села і дивитися: а чого ж іще не зробив голова колгоспу Іван Іванович, щоб ферму можна було назвати готовою до зими.

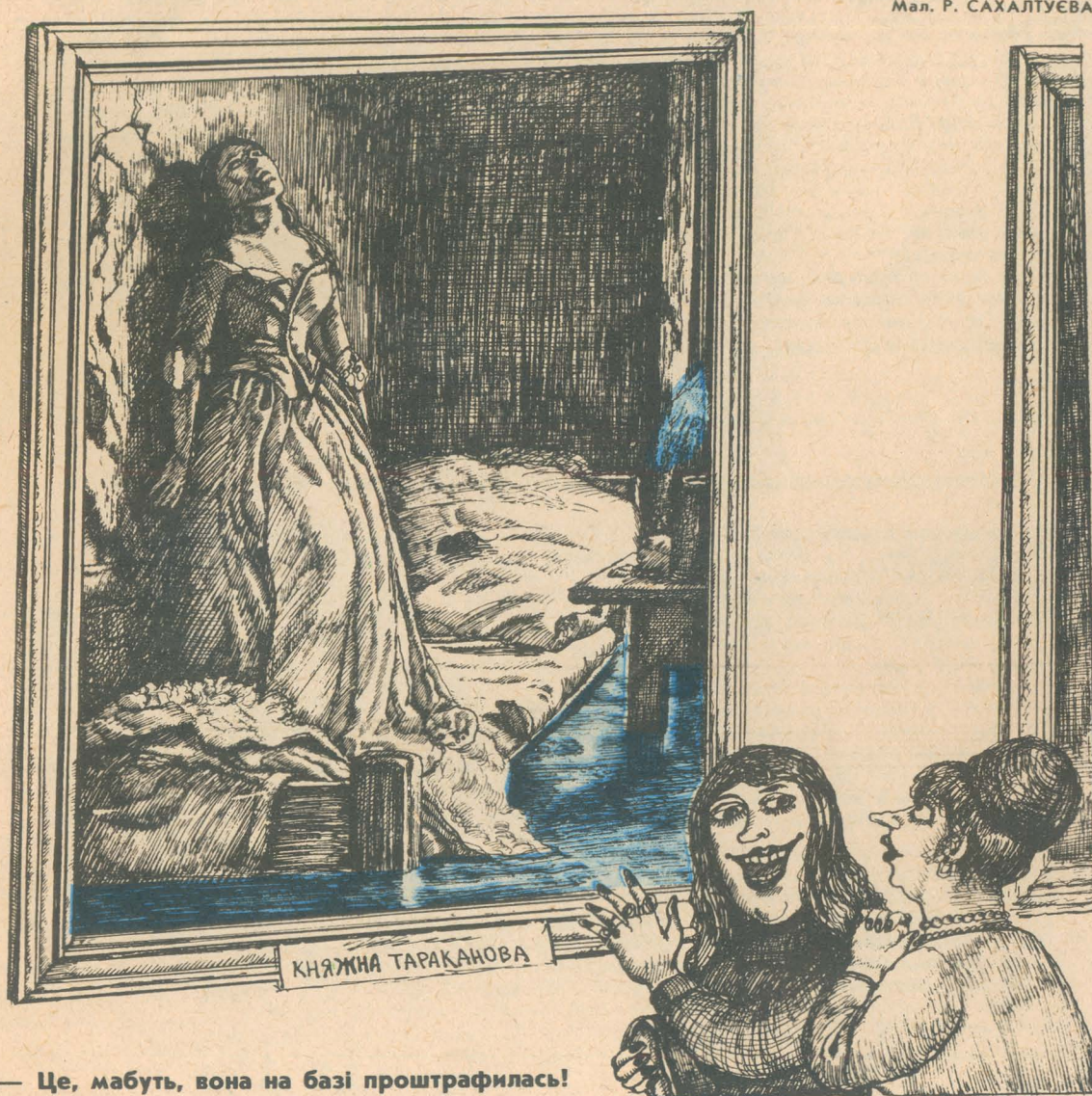
Воно, звичайно, контроль потрібен. Та чи саме такий? Мені здається, наприклад, що більшість Іванів Івановичів давно вийшли з того віку, коли їх треба щодня питати: «Ваню, ти уроки поробив? Ану, покажи!» Це раз. А подруге, я, наприклад, не зміг збагнути, наскільки самі комісії вплинули безпосередньо на підготовку до зими. Принаймні, у Новгород-Сіверському районі — дуже слабенько. Можна сказати, неозброєним оком той вплив навіть непомітний. Бо голів багатьох колгоспів не треба було тикати носом в недоліки і недоробки; вони їх самі бачили, але самотужки не могли усунути. Не всіх, звичайно, не треба було, бо не всі бачили. Приміром, у колгоспі імені 40-річчя Компартії України могли б і самі, без нагадування, полагодити станки та підлогу у відгодівельнику, а голова колгоспу «Шлях нового життя» М. І. Мельник міг би звеліти, якщо будівництво кормоцеху так уже затягнулося, заховати обладнання, а не кинути його іржавіти просто неба.

А от керівникам колгоспу «Новый мир» члени комісії могли б лише поспівчувати. Навряд їх, керівників, можна звинуватити у тому, ніби вони категорично проти, щоб райміжколгоспбуд швидесенько, іще до настання холодів, осилив нарешті будівництво нових приміщень і щоб у ті приміщення можна було поставити худобу.

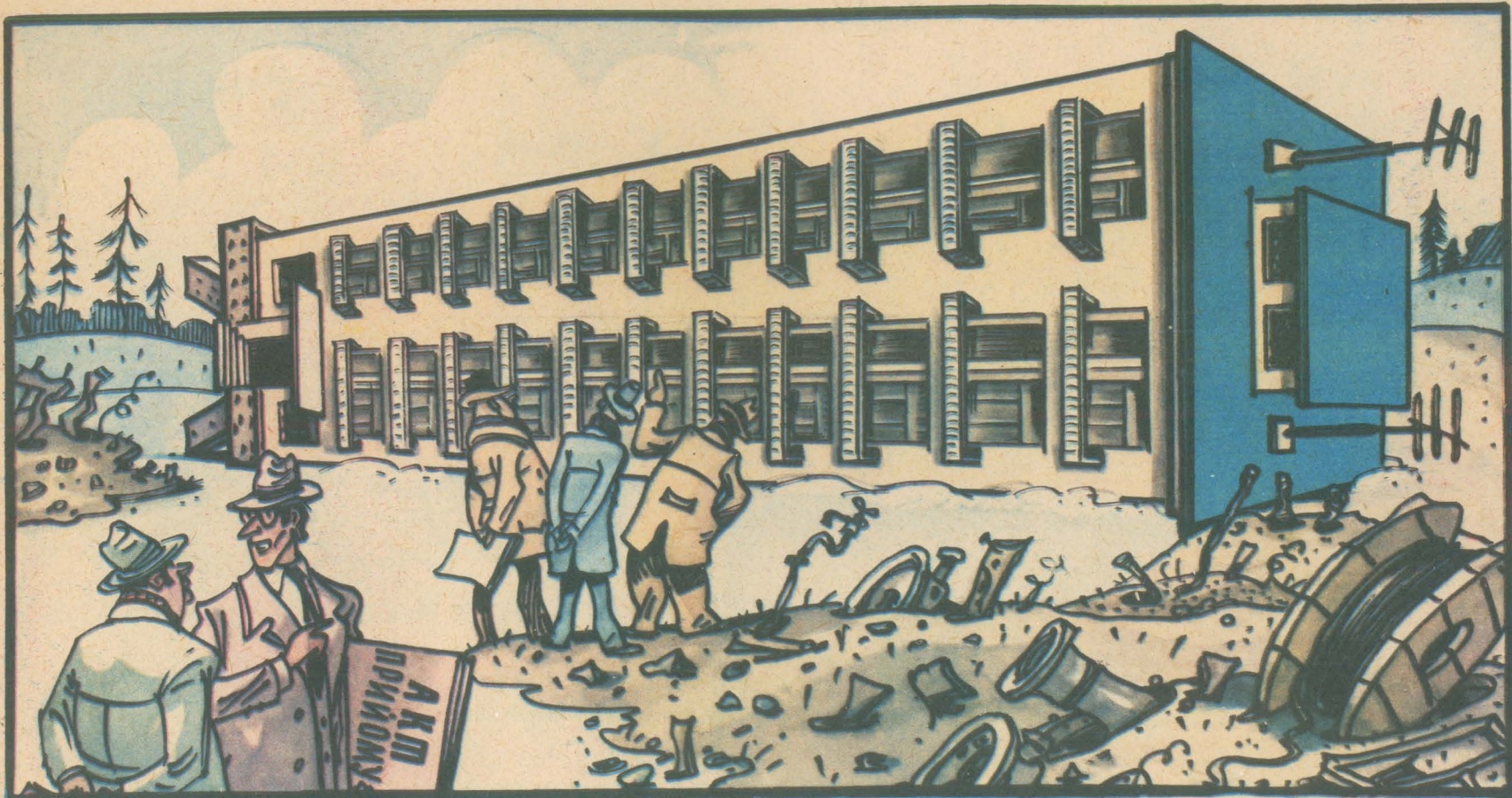
Або візьмемо технічне обслуговування ферм. Його в рамках районного агропромислового об'єднання (РАПО) поклала на свої плечі райсільгосптехніка, в надрах якої існує навіть спеціальна дільниця, котра, у свою чергу, складається з чотирьох бригад. Підготовка і перевірка роботи обладнання кормоцехів, кормокухонь і ферм — на їх совісті. Проте в більшості господарств майстрів з трьох бригад іще й у вічі не бачили. Членів четвертої бригади, правда, бачили постійно — на будівництві в райцентрі.

Писалися ці рядки ще всередині осені, а тому дехто з моїх співрозмовників заспокоював сам себе: до зими іще — ого-го! Звичайно, поки прилетять білі мухи, можна встигнути в аварійному порядку заскрити вікна в корівнику, полагодити підлогу, пересвідчитися, що душ на фермі не працює, засилосувати іще якусь тонну бурякової гички. Але ж — в аварійному! Щоб робити це планомірно і заздалегідь — потрібне почуття відповідальності. А його рівень, як це точно встановлено, від пори року не залежить.

В. ВОВЧЕНКО.

— Це, мабуть, вона на базі проштрафилась!

— Михайле Васильовичу, мені здається, будівельники трохи наплутали!
— Та нічого — об'єкт ми все-таки приймемо, а будівельників зобов'яжемо ліквідувати недоробки.

На паркані садиби Миронова М. Г., який мешкає по вулиці Пастерівській в Черкасах, з якогось часу почали з'являтися повідомлення ось такого змісту:

«Тут проживають озвірілі міщани — моя дочка Феодосія, мій зять Михайло, і моя внучка Раїса Кириченко. Чотири роки вони знушаються наді мною, не говорять до мене, б'ють мене, хочуть, щоб я швидше помер, а мої гроші залишилися їм...».

Непросто і нелегко 84-літньому Михайлу Максимовичу Бурмію ставити підписи під такою інформацією. Та що вдієш? Всі його спроби, спрямовані на мирне співіснування з рідною дочкою Феодосією та її домочадцями, гинуть марно. Остання надія у Бурмія, як мовиться, на гласність, на підтримку громадськості.

Жадоба переважила родинні почуття, і дочка, зять і внучка спільними зусиллями виштурхали старого з хати. Що тому лишилося? Через суд попросився назад. Ось тут Миронови і зчинили справжню бучу. Феодосія Михайлівна у своїй касаційній скарзі, заадресованій в обласний суд, пише: «Мій батько втратив право (!) на проживання в моїй хаті».

А її чоловік, Михайло Гаврилович, кидає громами: «І вони (тобто судді) хочуть, щоб я після цього (тобто після того, як М. М. Бурмій частину грошей віддав своєму синові Петру) взяв цього старого в свою хату?! Ніколи!»

Моральні переконання своїх батьків, на превеликий жаль, поділяє і їхня донька Раїса. Хоч у неї

ратних метрів), що її зведено молодим подружжям поряд з хатою Параски Сидорівни.

Наполегливість колишньої невістки дуже обурила Параску Сидорівну. А коли народний суд все-таки вселив Марію Чигирик в названу прибудову, колишня свекруха втратила не лише спокій, а й апетит. Своєю «тихою дипломатією» вона домоглася, що захмелілий Микола Чигирик ще раз побив Марію і разом з дітьми вигнав за ворота.

Про домостроївські порядки в сім'ї Чигириків на початку нинішнього року розповіла обласна газета «Черкаська правда». З виступом газети, як і належить, познайомилися члени виконкому Черкаської міської Ради народних депутатів. Вони пройнялися не лише співчуттям, а й щирим бажанням допомогти матері двох малолітніх дітей. З цього приводу заступник голови виконкому т. Андреев С. А. сповістив у редакцію: згідно з положенням Цивільного кодексу УРСР, міськрада через народний суд вилучить прибудову у теперішніх її власників, а Марії Чигирик видасть ордер на постійне там проживання.

Це рішення можна лише вітати. За умови, звичайно, що воно було б виконано.

На жаль, рішення так і лишилося обіцянкою. А причиною цього став лютий ворог діловитості — тяганина.

Судіть самі: щоб скомпонувати десятирядкову заяву і надіслати її в народний суд, виконкомові знадобилося трохи не п'ять місяців. Ще місяць вона пролежала в судовій теці. А коли, нарешті, пролунали слова «Встати, суд іде!», виявилось: прибудову, де мали поселитися внуки Параски Сидорівни, зруйновано!

Хто вчинив це неподобство?

— Я, — сміливо сповістила Параска Сидорівна.

Учасники засідання засумнівалися: не може бути, щоб бабуса самотужки спромоглася зруйнувати цегляну споруду.

— Я найняла людей, — уточнила Параска Сидорівна.

— Кого саме?

— Я їх не знаю...

Народний суд усе ж передав уже не існуючу прибудову у фонд міської Ради. Як на наш погляд, оця руїна є наочним уроком того, до чого призводить тяганина. Але цей урок не став уроком для деяких працівників виконкому. Там знову затіяли безкінечну тяжбу — знайти «найнятих» бабою Параскою людей і зобов'язати їх відновити прибудову.

А мати двох малолітніх дітей уже другий рік чекає на житло.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

З «БЛИСКАВКОЮ» — ПРОТИ РВАЧІВ

А були часи, коли старого Бурмія радо вітали у сім'ї Миронових, садовили на почесне місце, розпитували про здоров'я.

Давненько це було. Ще коли Михайло Максимович проживав на селі, мав власну хату, сад, корову. Трохи не щотижня, навантажений дарами землі, а точніше — плодами своєї праці, він навідував міських родичів. І ніхто з них ніколи не відмовлявся від щедрих подарунків, не виявляв невдоволення батьковою присутністю в їхній господі.

З непідробним захопленням зустріли М. М. Бурмія спадкоємці й тоді, коли він усе своє майно, рухоме і нерухоме, збув з рук, а виручені гроші в сумі 5.500 крб. вручив дочці Феодосії та зятєві Михайлу.

Дзвінкий метал негайно пробудив у родичів добрі поривання. Батькові виділили кімнату, гаряче пообіцяли його доглянути.

Та мир і злагода існували недовго. Лише до того дня, коли Михайлові Максимовичу прийшла в голову фатальна думка: частину виручених за хату грошей віддати своєму хворому синові Петру.

Феодосія глибоко обурилася.

— Якщо даси Петрові гроші, — сказала вона, — то й сам забирайся до нього!

є комунальна квартира, і та квартира пустує, Раїса Михайлівна навмисне поселилася у кімнаті, відведеній дідові, і з молодецьким завзяттям стала відбиватися від нього.

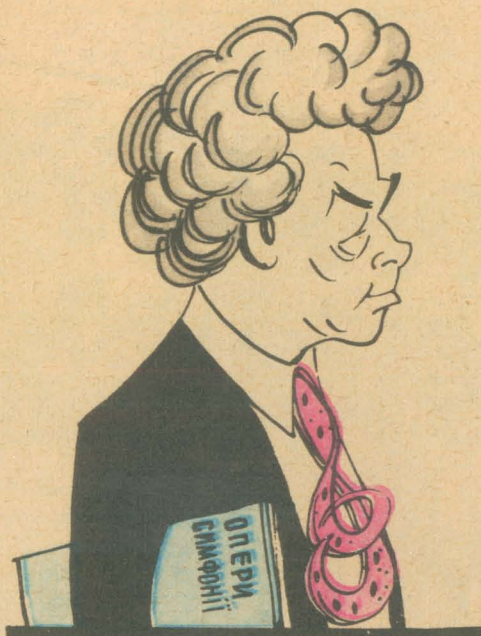
Що лишилося за таких умов Михайлові Максимовичу? Він узявся за випуск сатиричних «блискавок». І спадкоємці, уявіть собі, злякалися. Щоб було все «пристойно» і «тихо», пустили діда в хату. І поселили його... у ванній.

У подібне, якщо не гірше становище потрапили у тих же Черкасах іще троє людей. Цього разу — молодих. Точніше, одна молода людина і двоє зовсім юних громадян — онуків Параски Сидорівни Чигирик, яка мешкає по вулиці Петровського. Сталось це не лише з вини названої бабусі. До цієї сумної історії причетні ще й інші люди та деякі адміністративні установи.

Бачте, після того як син Параски Сидорівни, Микола Чигирик, не зумів кулаками добитися любові у своїй дружини, молода сім'я розпалася. Марія Чигирик, колишня невістка Параски Сидорівни, не пішла разом з дітьми, як мовиться, світ за очі, а почала через народний суд домагатися права на проживання в прибудові (площею близько 30 квад-

Поета Платона ВОРОНЬКА,
лауреата Державної премії СРСР і
Державної премії УРСР
імені Т. Г. Шевченка.

Композитора Георгія МАЙБОРОДУ,
Народного артиста СРСР, лауреата
Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

Поета Григорія ДОНЦЯ.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

На чорне — біле...

Приємно розмовляти з людиною діловою, впевненою в собі, яка не лізе за словом в кишеню і відповідає завжди чітко, ясно й лаконічно. Такою, наприклад, як Іван Іванович Жарик, директор Білокриничанського комбінату хлібопродуктів Великоолександрівського району на Херсонщині, з яким ми мали телефонну розмову. Так і так, кажемо, ось ваші робітники написали нам, буцімто на території комбінату вже кілька років валяються деталі розбірних фінських будиночків.

— Ніякі фінські будиночки у нас не валяються, — категорично заперечив Іван Іванович.

— Ну, може, не фінські, а якісь інші?

— Нічого у нас не валяється, — ще категоричніше відрубав директор.

— Що, взагалі ні будиночків, ні навіть якихось будматеріалів?

— Абсолютно нічого, — запевнив співрозмовник.

— У такому разі, пробачте.

— До побачення.

Упевненість і категоричність, з якою І. І. Жарик відкинув усі звинувачення, з одного боку, нас заспокоїла, а з іншого — викликала бажання присоромити авторів листа: що ж це ви, мовляв, шановні, на людину наклепи зводите, де це ви, дорогесенькі, кинуті напризволяще будиночки бачили?

Так ми їм і написали.

— А чому це ви кажете — бачили? — єхидно перепитали вони нас у другому своєму листі. — Ми ті будиночки і зараз бачимо. Лежать вони, як і лежали.

— Не лежали і не лежать! — стояв на своєму І. І. Жарик.

Оскільки обидві сторони наполягали на своєму, ми звернулися до районного комітету народного контролю з проханням внести ясність у ситуацію.

«Перевіркою фактів на Білокриничанському комбінаті хлібопродуктів, — відповів нам заступник голови комітету товариш Гайшук, — встановлено безгосподарне ставлення до одержаних в 1979 році деталей збірно-щитового гуртожитку, які довгий період знаходилися під відкритим небом на території комбінату. Тепер вони сховані в складські приміщення і проводяться інвентаризація. За результатами інвентаризації винних буде притягнуто до суворой відповідальності...»

Виходить одне з двох: або в Івана Івановича Жарика щось трапилось із очима, і він не помічає навіть того, що валяється під ногами; або ж він має звичку видавати чорне за біле. Отож, вітаючи намір «притягнути до суворой відповідальності за безгосподарність», сподіваємося, що й звичка директора видавати чорне за біле також не залишиться без уваги.

О. ГОЛОВІНА.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Чим ближче до істини, тим більше сумніве.

● Не поспішайте ставати білою вороною. Зачекайте, поки на неї настане мода.

Віталій НОВЛЯНКИН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Якась дивна ця новенька: з дому бутерброди носить!

ПАРКАНИ — НА РІВНІ

У сонячній Одесі споконвіку не шанували злодюг. Та й за що їх було шанувати? То на Привозі якийсь халамидник бички поцупить, то інший волоцюга шаланду кефалі, нехай і не повну, а таки збондить. Отже, на палку любов різні мазурики не могли й сподіватися. До речі, не можуть сподіватися й досі.

Візьмемо для прикладу одеські промислові підприємства, різноманітні бази та майстерні. Що перш за все впадає у вічі? Огороджі. Високі, міцні, надійні. Дивись на таку неприступну стіну і думаш: отут уже брудним рукам, безперечно, — зась.

І все ж майстри хапонуті не перевелися. І діють вони часом так артистично, що всі тільки руками розводять. От у який, скажіть, спосіб можна поцупити за одним рипом 25 штук радіаторів опалення з території центральної експериментальної майстерні тресту «Південсьпесмонтаж», коли її оточує залізобетонний паркан? Ніхто цього не знає. Ні заступник директора майстерні т. Бутвиник, ні симпатичні тітоньки, які уособлюють тут позавідомчу охорону. А матеріальні цінності — зникли.

Чесно кажучи, оті радіатори — то ще дешевинка. З території майстерні запросто можна було потягти і значно дорожчі речі. Скажімо, пару зварювальних випрямлювачів, які просто неба не один день мокнуть під дощем. Бо, як доведено життям, цуплять те, що погано лежить. А на подвір'ї майстерні якщо не все, то лівова частка майна кинуто напризволяще. Серед того добра не те що злодія не помітиш, а ще й сам заблукаєш. Особливо поночі. Темінь така, що хоч в око стріль. Зате огорожа! Ох, яка ж огорожа!..

Приблизно таким же парканом перегородили свої парадні входи керівники шляхового ремонтно-будівельного управління № 58 та бази РБУ-11. Вахтерів поставили, дебели ворота почепили. Тут без відповідних документів і блоха не проскочить. Стосовно ж тильного боку — будь ласка. Там хоч возом їдь. А ще краще — МАЗом. Заїжджай — бо там і натяку на огорожу немає — і сміливо, без будь-яких перешкод, винось та вивозь усе, що душа забажає.

І виносять. І вивозять. За минулий рік в Одесі було затримано чимало осіб, у яких вилучено вкрадених матеріальних цінностей на досить кругленьку суму.

І це тільки ті хапуни, яких вдалося накрити на гарячому. Деякі несвідомі мазурики чомусь не вельми поспішають на побачення з одеськими охоронцями порядку.

Та й без них цифра досить вражаюча.

— Це неподобство! — вирішили в облвиконкомі. — Треба не-

— А ти впевнений, що Петро Петрович любить футбол!

гайно класти цьому край!

Коли ж до такої думки дійшли, то відразу згадали облвиконкомівську постанову від 27 квітня 1971 року. Ішлося про одне: про передачу відомчої охорони всіх підприємств і організацій відділам позавідомчої охорони. Тобто, про концентрацію всієї охорони в одних руках. Бо практика показала: там, де цю справу зроблено, випадків розкрадання державної власності значно менше.

— Воно-то так, — зачунали потилиці керівники багатьох одеських підприємств та організацій. — Воно б і можна. Але ж — не хочеться-а!..

Бачите, одне діло — мати справу з власним охоронником, який у тебе ще й зарплату одержує, і зовсім інше — мати клопіт із чужим дядею. Якщо на прохідній схопить за руку нечесного робітника свій, рідний вахтер, то інцидент можна вичерпати, так би мовити, по-домашньому, по-родинному. А вже якщо схопить «чужий», позавідомчий, — тут скандал. Відразу ж справа передається міліції, се та те, неприємності...

Отож і чухають потилиці керівники. І десятки промислових підприємств та установ Одеси охороняються поки що власними силами. Хто як хоче і хто як може. А хто не може, то й зовсім не охороняє.

А тут ще й фінансисти різних міністерств та главків раптом згадали, що вони не сказали ще свого вирішального слова в питанні охорони державних цінностей. Хто, мовляв, як не вони, мусить втрутитися в це діло? І втрутились.

Директор Одеського заводу будматеріалів т. Гроховецький несподівано одержав вказівку на зменшення фонду зарплати охоронникам.

— Та як же це! Ви що! — спробував було заперечити він. — Як же тоді охороняти?

— Як хочете. Це ваше діло. А наше — економити гроші, — прорекли фінансисти.

І на заводі будматеріалів ліквідували один сторожовий пост. Саме той, що охороняв деревообробний, оліфоварний цехи, гараж і цех по виготовленню залізобетонних конструкцій.

— От і молодець, — похвалили директора зверху.

А вже мало не другого дня із заводу відразу потягли цілий блок шиферу. Ще через день — дошки, потім — цемент. І пішло поїхало.

Спитаєте, а що було б, якби директор не виконав отого розпорядження? Гм! Були такі випадки... Приміром, генеральному директорові виноконьячного комбінату т. Коротаєву дали вказівку скоротити асигнування на охорону. А він прикинув усі «за» і «проти» та й не ризикнув. Не послунався. Залишив охорону такою, якою й була. Нене рідна, що тут скоїлося! Комісій, представників, перевіряючих наїхала така сила-силенна, що т. Коротаєв не встигав і пояснювальних писати. Подейкують, що робочого часу на ті перевірки було витрачено стільки, що коли його перевести у гроші, то вистачило б на утримання згаданого поста протягом кількох років.

— Я ж це зробив лише тому, що дуже вже злодюг не люблю! — розтлумачував всім і всюди директор. — Я категорично проти того, щоб державу обкрадали.

Представники та перевіряючі лише посміхались, слухаючи такі наївні пояснення. А за порушення вліпили т. Коротаєву догану. Виконуй, мовляв, те, що наказують.

Так що в Одесі методи зберігання й охорони народного добра на вельми високому рівні. Бички чи якусь там кефаль на Привозі вже не бондять: ризик великий, а навар копійчаний. Інша річ — промислові об'єкти. Бери, тягни, винось, і ніхто дороги не заступить...

Не скрізь, звичайно, не скрізь. Але — має місце. Отож, як той казав, давайте не будемо запліщувати очей!

І. ЛАГОЗА.

ЗАСЛУГА

— Я не даремно пливу по річці, — мовила Тріска до Колоди. — Я вказую напрям течії.

ВАЖЛИВА УМОВА

— Якщо поряд немає Кота, — пропищала якось Миша, — то і я маю власну думку.

НА СВІЙ СМАК

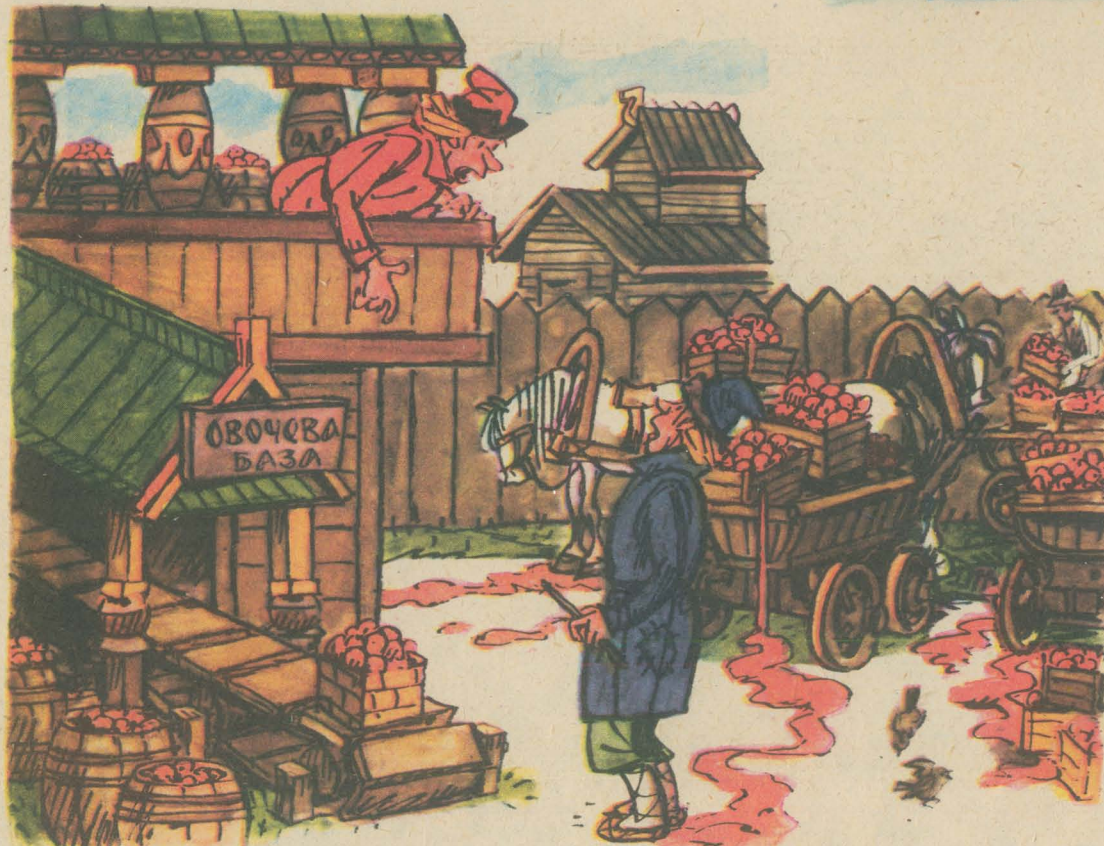
— Що з того, що ти швидко бігаєш? — каркала Ворона до Коня. — От коли б ти ще й літати вмів.

Василь СОПРОНЮК.

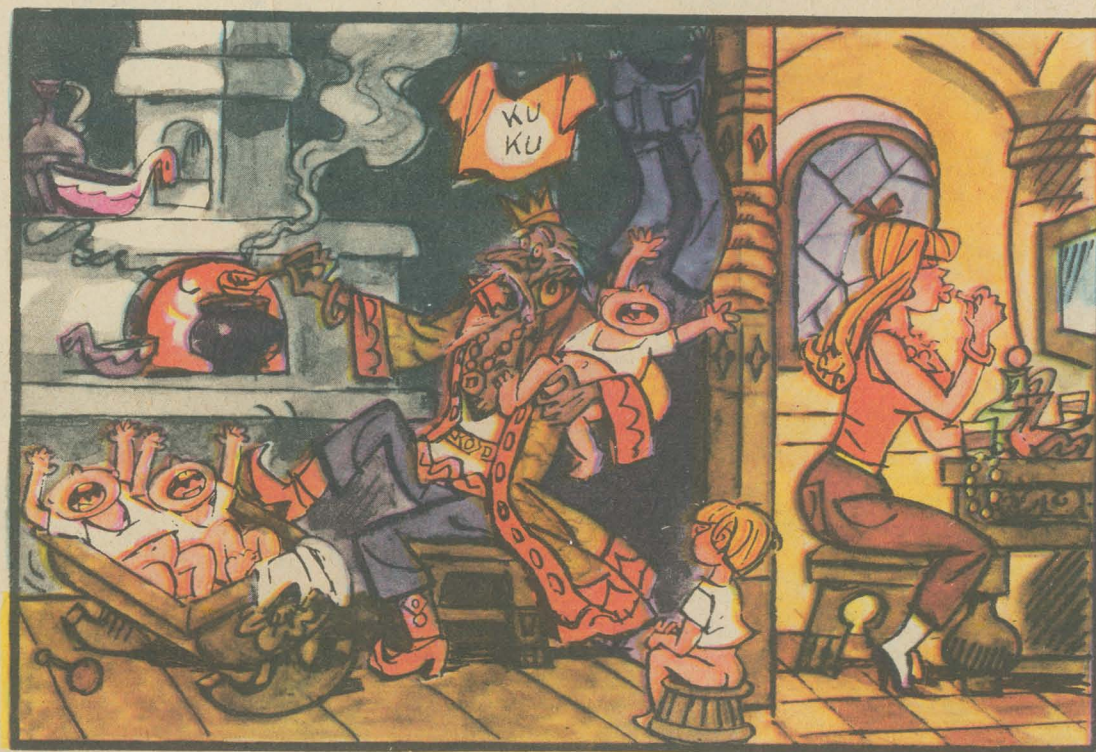
МІКРОБАЙКИ

Картинок разок на сюжети казок

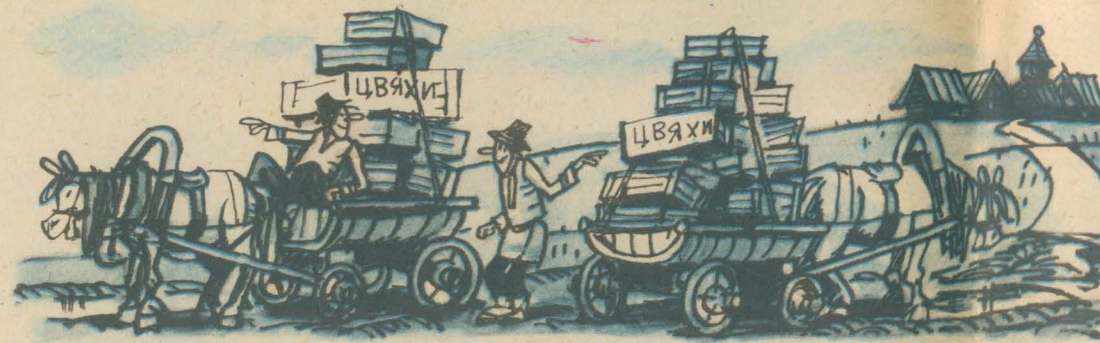
Малюнки В. ГЛИВЕНКА

— Транспортер не діє, та й грець із ним! Завтра шефи присилають тридцять трьох богатирів!

Кощей Безсмертний: — Схоже, що Василиса таки зведе мене в могилу!

— Ти куди!
— За тридев'ять земель!
— А я звідтіль!

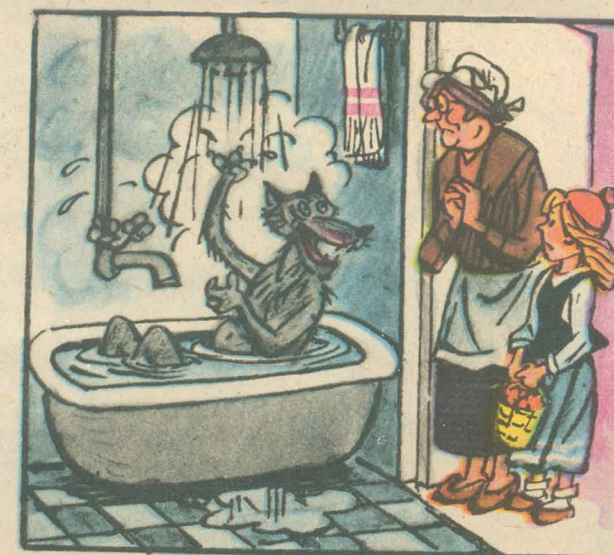
— Заходь, заходь, Лісовик, я з тебе людину зроблю!

— Дайте мені те, не знаю що, тільки неодмінно з-під прилавка!..

— Гей, добрі молодці, швидше надягайте шапки-невидимки: іде комісія по скороченню штатів!

— Не лякайтеся, не з'їм я вас! Тільки от викупаюсь і піду собі: знов у нас лісова баня не працює!

— Взагалі-то я Василиса Прекрасна, але оцінку ставте як Василисі Премудрій!

Володимир ІВАНОВИЧ

Чорний хід

Мудрували у колгоспі
Майже дві години,
Як дістать до механізмів
Запасні частини:

Посилали ж Роздобудька
В першому кварталі,
Та даремно: не привіз він
Жодної деталі.

Посилали й Завірюху
Лютневими днями.
Повернувся й Завірюха
З пустими руками...

У правлінні зажурились,
Духом підупали...
Тут з'явився дід Микита —
Чоловік бувалий.

У людей пастух Микита
Заслужив пошани —
Він в тилу фашистських зміїв
Добре партизанів.

Рвав мости,
Пускав вагони
В прірву з магістралі...
І за це він має орден
Та ще й три медалі.

А сьогодні дід промовив,
Наче ненароком:
— Запчастини, добрі люди,
Є у нас під боком.

В «Сільгосптехніці» районній
Один типик третьє:
Розбирається він в справі,
Як баран в аптеці.

Та в його нечистих лапах
Вся, по суті, база...
Сам хіпуга,
Й дуже любить,
Щоб його «підмазять».

Він, до речі, скоро женить
Сина-лоботряса,
Й натякав, щоб ми прислали
Із центнерик м'яса.

Треба бузівка, виходить,
Для тої личини.
Як дамо, то він відпустить
Всякі запчастини.

Брать деталі він порадив
Поночі, в негоду,
І не з першого під'їзду,
А з чорного ходу.

От і все...
Та ми продовжим
Нашу кіноплівку,
Бо бичка повів раненько
Дід у Журавлівку...

Ранок!
Голуби воркують
В мальовничім сквері,
Магазини,
Установи
Відчиняють двері.

Ось і дід по Журавлівці,
По райцентру, ходить,
За собою на вірвощі
Бузівка він водить.

Тільки дивиться Микита
Сумно на прохожих,
Бо гірка, пекуча думка
Дідуса тривожить.

Жаль йому бичка-підлітка,
Класну жаль породу:
Сам зростив
І сам же тягне
До чорного ходу.

І з якої злої статі,
По якому праву
Годувать бичком елітним
Мерзотну ораву?!

Довго так ходив Микита,
Поглядав похмуро...
Раптом вивіску помітив:
«Райпрокуратура».

Біля ганку лава довга,
І двері відкрито.
«От зайти б сюди», — подумав
Партизан Микита.

Прив'язав бичка-підлітка
Він до осокора,
І зайшов цілком спокійно
Сам до прокурора.

Прокурор зустрів сердечно
Ветерана-діда,
І з увагою послушав
Все, що той повідав.

Ну, а далі?
Ми не знаєм,
Як хабарник згодом
Вийшов з бази під конвоєм
Тим же чорним ходом.

Тут уже було злочинцю
Зовсім не до м'яса,
Заодно, й не до весілля
Сина-лоботряса.

Не кричали гості «Гірко!»
Під скавчання джазу,
Бо хіпуги по заслузі
Стало гірко зразу.

Але зроблене дідусем,
Наче ненароком,
Сподіваємось, стане
Декому уроком.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ДЕЩО ПРО ВІДНОСНІСТЬ

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). У тому, що час — поняття відносне, ще раз переконалися жителі села Центрального Снігурівського району. Ім здається, що сільська баня працювала лише близько року і ось уже третій рік ремонтується, а на думку голови місцевої сільради В. К. Крохмалія, ремонтується вона всього 7—8 місяців.

Зате щодо дня закінчення ремонту і голова, і жителі Центрального єдиної думки: ніхто не знає, коли він настане.

НА НОВИЙ АСОРТИМЕНТ

хлібопродуктів перейшов останнім часом Одеський хлібозавод № 2. Тепер він випікає так званий хліб для водіїв. Головна відмінність нового хліба від звичайного полягає в тому, що всередину його закладаються всілякі болти та гайки. Отже, придбавши у далеку дорогу одну таку хлібину, шофери можуть бути цілком спокійними: будь-яку гайку чи шайбу для ремонту автомобіля вони знайдуть у себе прамісінько, як-то кажуть, на зубах.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кумом королю і сватом міністру почував себе у селі Райгороді (Кам'янський район) голова місцевого колгоспу Приходько О. І. За грубим словом у кишеню не ліз, у ставленні до колгоспного жіноцтва особливою цнотливістю не відзначався. А тим, кому така розперзаність не подобалася, намагався насолити усіма доступними йому засобами.

Тривалий час усе сходило йому з рук, бо, виявляється, впливовий кум у Приходька все-таки був — другий секретар Кам'янського райкому партії Холяк О. С., який на витівки голови колгоспу дивився крізь пальці. Про все це розповідалося у фейлетоні «Над фактами», надрукованому у № 14 журналу.

Треба сказати, що трохи згодом горою став за Приходька О. І. і перший секретар райкому партії Пелешок М. В. Він дзвонив у редакцію і обіцяв кореспондентові «дуже великі непристимості», якщо фейлетон про райгородського голову колгоспу побачить світ, бо це, мовляв, зашкодить району виконувати Продовольчу програму. Про таку дивну позицію партійного керівника редакція змушена була поінформувати Черкаський обком Компартії України.

Як повідомив секретар обкому партії тов. Ястреб, бюро Кам'янського райкому партії розглянуло фейлетон «Над фактами» на своєму засіданні. Критику «Перця» визнано справедливою. За допущені недоліки в стилі і методах керівництва, що привело до виникнення ненормального морально-психологічного клімату в колективі, голові колгоспу Приходьку О. І. оголошено сувору партійну догану із занесенням до облікової картки. Другому секретареві райкому партії Холяку О. С. вказано на поверховий підхід до оцінки вчинків голови правління колгоспу Приходька О. І.

Що ж до першого секретаря райкому партії Пелешка М. В., то з ним в обласному комітеті партії проведено відповідну бесіду, в якій звернуто його увагу на неправильну реакцію на критику і нетактовну поведінку. З розмови, як підкреслюється у відповіді обкому партії, тов. Пелешок М. В. зробив правильні висновки.

Волерік СПЕГАС

«Ось і нині, як на зло, Накинулась Мотря, Але Івану повезло: П'ється склянка котря?»

В. Х-юк із Ворошиловградщини.

— Не знаємо, не знаємо... Хоч, до речі, «котра» і «Мотра» звучало б теж непогано! Може, Івану і повезло, а от читачам цих рядків явно не позаздриш!

«Отакі-то, друже, справи На людській ділянці: Живемо заради страви, Немов африканці».

В. Г-ець із Харкова.

— Бідні африканці! Це ж треба було їм потрапити до ваших віршів!

«Собаці муха надокучала. Сказав: «відчепись бо покараю». Муха не слухала і все-таки дзижчала, Поки собаці в рот попала, Собака, проковтнувши муху, Іще її повчав: «А не я тобі казав».

Г. К-а з Київщини.

— Друкуємо як інструкцію з техніки безпеки для мух.

Мал. С. Герасимчука.

— Знову смолу розбавили!

— А про дитячі ясла ти подумав!!

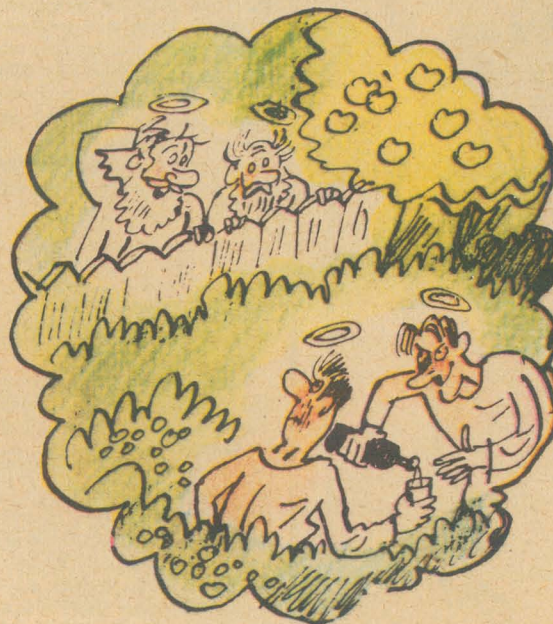
— Ось влаштувався на півставки...

— У нас пекло стає на капремонт, то чи не візьмете на цей час групу грішників до себе!

— Колись в одному котлі варилися, а тепер, бач, у заступники до Вельзевула проліз!

— А прийшли ж із такими чудовими характеристиками!..

КОНТРАСТИ

УСМІШКА

Едуарда Картатого відділ кадрів характеризує як слабого спеціаліста.

А завісідники гри в «козла» — як сильного.

Співробітники вважають, що він працює лівою ногою.

А начальник вважає його своєю правою рукою.

На думку голови профкому Картатий — непотрібний баласт.

А на думку шукачів обхідних шляхів — потрібна людина.

Дружина запевняє, що він ні на що не здатний.

А теща — що він здатний на все.

Сам Картатий вважає, що він такий, як інші.

Інші ж себе такими не вважають.

Анатолій ГАРМАТЮК.

— Ще раз повторюю, братці: будете заважати — не візьму у спів-автори!

Це щось набагато більше, ніж душевний стан початкучого парашутиста, який щойно здійснив свій перший стрибок, чи почуття того, хто, нарешті, вирвав хворого зуба. Це більше навіть, ніж захист кандидатської дисертації. Це незрівнянно. Хто вже скуштував тієї радості, — повік не забуде. А кому ще тільки належить пізнати її, — блаженний той у своєму щасливому очікуванні.

сусіда, ви запримітили, що у нього в світлиці опалювальна батарея складається чомусь з дев'яти секцій, а у вас лише з трьох...

Та навіть усе це, повторюємо, не може затьмарити вашої радості і задоволення від життя. Бо то ж далеко не головне. Все те можна якось усунути. Тим паче, що будівельники неподалік чергове житло зводять.

— Товаришу виконробе, чому так сталося?

— Я вас прошу, — заглядаєте ви йому в очі, а він, навпаки, на вас чомусь і дивитися не бажає.

«Двадцять дам. Без розмов. Аби тільки погодився».

— Не відмовте, будь ласка, — хапаєте ви за руку дядю Васю, котрий спроквола відвертається від вас.

— Поставити воно не штука, та де ж їх взяти? — зупиняється і знову кудись у бік дивиться дядя Вася.

«Тридцять і могорич... Аби тільки погодився».

— Хіба в хлопців...

— Запитайте, прошу вас, — ви ладні поцілувати дядю Васю в неголену щоку.

— Надійдіть через тиждень, — неохоче каже неможливий, але можливий благодійник.

— Тиждень — це ж вічність! — механічно знімаєте ви шапку. — Морози ж починаються.

«П'ятдесят — і не менше».

— Загляньте... завтра. Після роботи. Може...

«І не соромно тобі, Пилипе, такий людині за таке діло півсотенну тицяти?» Ви біжите додому червоний і щасливий.

— Жінко, і в нас буде тепло, як у сусіда! — кричите ще з порога. — Я домовився...

— За скільки?

— Думаю, вісімдесят вистачить. Не мало, як ти гадаєш?

Тра-ля-ля, тра-ля-ля!

Вам знову хочеться заспівати.

І співайте. Не соромтесь. Дядя Вася зробить. Це точно. Він пам'ятає вашу батарею, бо він з «хлопцями» встановлював її. І знайде оті дефіцитні секції від вашої батареї. Якщо дядя Вася каже «спробуємо», вважайте, що він сказав «зробимо». Дядя Вася — людина діла.

Одне слово, дядьків хороших немало. І беруть вони не так уже й багато, як могли брати, з огляду на ситуацію. І від того усім нам обопільна невимовна вітха.

...Велика і неповторна радість бути новоселом. Коли ви ще тільки йдете до цього, то одна порада вам — готуйтеся до великих почуттів. До привітань, поздоровлень і прийому подарунків... А також до можливої зустрічі з дядечком Васею та іншими дядечками.

м. Київ.

Іван ДУБЕНКО.

ГУМОРЕСКА

Ви йдете з ЖЕКу з ключами. Ви не йдете — ви летите. Хай там кепкують жартівники, буцім летите ви тому, щоб випередити можливого незаконного конкурента. Насправді летите, бо ноги самі несуть вас.

Найперше — замок поміняти. Свій поставити. Казенний не те що поганий, але так воно вже повелося. Всі міняють. Традиція вже ніби. А все інше...

Тра-ля-ля, тра-ля-ля!

Вам хочеться заспівати. Ви навіть не приходите цього від перехожих. І вони, здається, розуміють вас. Радіють разом з вами. А можливо, й підтримали б вас, якби не поспішали у своїх справах. «Стійте! Дивіться — і я з ключами!» — хочеться гукнути вам на всенький світ.

Ні, якщо ви не були новоселом, вам не збагнути цього. Як не збагнути радощів срібного весілля одвічному холостякові.

Нова квартира — жадана мрія багатьох. Це ви правильно підмітили. І такою вона залишається надовго. У цій думці вас не можуть похитнути ніякі життєві незгоди. На зразок того, що десь через тиждень-другий ви помітили раптом: у газовій плитці є не всі ручки повороту. І водопровідний кран на кухні не працює. Згодом подали голос іще деякі недоробки. А ще за якийсь час, відвідавши

Он скільки огріхів залишили в моїй новій квартирі!

— Нічого не знаю, — скаже вам виконроб. — Будинок ми здали. Комісія приймала, все було...

— Але ж...

— Дарма ми будемо з вами «алекати», — пояснить вам виконроб. — З усіх питань звертайтеся в ЖЕК. Він господар.

— Ходив, але звідти до вас посилають.

— Нічого не знаю, — веде своєї виконроб. — Минуло он скільки часу. Може, у вас і дверей уже немає?..

— Двері є, — квапитеся ви, — та немає й досі двох ручок на газовій плитці і шести секцій до батареї не вистачає, як у мого сусіда.

— Це ви не за тією адресою. То сантехніків діло.

У сантехніків та ж розмова. Але, хвалити бога, знайшлася, здається, добра людина. Дядя Вася.

— Батарею доточити?.. — дядя Вася чухає за лівим вухом і глибоко замислюється. — Так, так...

«Скільки б йому дати, щоб не був в обиді? — гарячково мізкуєте ви. — Хай уже й десятку, аби тільки зробив...».

— Так, так... — знову чухає за тим самим вухом дядя Вася.

ХТО СИЛЬНІШИЙ!

— Чом ти зарядки не робиш, Євгене?
 — Тим, що охоти немає у мене!
 Я і без спорту сильніший за вас!
 — Був ти сильнішим, — сміється Тарас.
 Випнув Євген, наче півень той, груди:
 — Хто сказав: «Був»?! Зараз битим ти будеш! —
 Й руку Тарасову взявся крутить.

Та... На землі опинився умиць.
 Зойкнув Євген: — Ой-ой-ой! Відпусти!
 Це випадково зборов мене ти...
 — Ні, просто став ти слабкішим за мене,
 Бо не займаєшся спортом, Євгене.

Ніна ДЕРГАЧ.

НАЙКРАЩА ПІСНЯ

Маленький Півник дуже хотів навчитися співати. Але співати так, щоб усі захоплювалися його співом.

— Мурко, — звернувся він до котика, — навчи мене гарно співати.

— Будь ласка, — погодився Мурко, — заплющ очі і повторюй за мною ніжно-ніжно: няв, ня-яв! Оце — найкраща пісенька у світі!

Півник спробував нявкати, але нічого з цього не вийшло.

Тоді він звернувся до Корови:

— Корівонько, навчи мене гарно співати...

— Будь ласка, — відповіла Корова, — набери повні груди повітря та вимовляй

голосно за мною: му-у, му-у!.. Оце — найкраща пісенька в світі!

Але мукати Півник теж не зміг.

Так безплідно промайнув день. Настала ніч. І знесилений та засмучений Півник швидко заснув. Коли ж прокинувся, де та втома й поділася?.. Бадьоро вийшов на подвір'я, скочив на паркан, вдихнув свіжого повітря, і так йому стало хороше. І як закукурікає:

— Ку-ку-рі-ку-у!..

Усі-усі навколо прокинулися. І всі захоплено прислухалися до його голосу, дзвінкого і радісного: оце співає!..

Семен МАНІН.

ІХАВ ЗАЄЦЬ У ТРАМВАІ

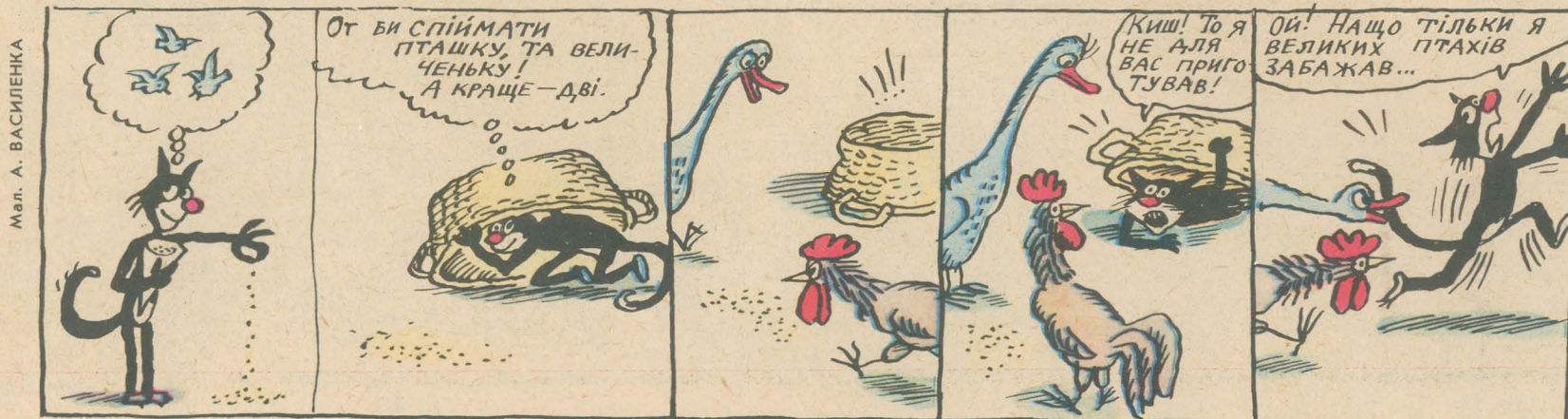
Іде заєць у трамваї
 В нього хтось квиток питає.
 — Є квиток у мене. Є, —
 Дуже чемно подає.
 Посміхнувся контролер:
 — Вже не заєць ви тепер.
 Ось він, заєць, у кашкеті,
 І показує на Петю.
 Іде заєць у трамваї,
 Іде заєць і гадає:
 — «Заєць чи не заєць я,
 Як тепер моє ім'я?»

ЖУК РОГАТИЙ НАЛЯКАВ

Жук рогатий
 Налякав
 Під хлівцем
 Сердите «гав».
 Мало ще
 Було йому —
 Напугав
 Рябеньке «му-у».
 Волохате
 Біле «ме-е»
 Вже давно
 Втікло саме.
 Зажурився
 Жук рогатий,
 Бо нема
 Кого лякати.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ПОДОРОЖ НА АДРІАТИКУ

ГУМОРЕСКА

Ніколи ще життя в нашій конторі не було таким змістовним, як тоді, коли повернувся з подорожі на Адріатику Матвій. Мотя, так любовно називали ми його, заводив нас до кав'ярні, ставав спиною до шинквасу, хтось, по черзі, біг замовляти каву та до неї, і ми завмирили. Ми — це, зрозуміло, всі ми, крім Матвія, бо він якраз навпаки: набирив повні груди повітря і починав...

Ви не знаєте Моті. Він уміє так мистецьки оповідати, так впливає на оточуюче середовище, що годі письмово передати. Якщо це вам про щось говорить, то, між іншим, наслухавшись Матвія, господиня кав'ярні Флоріда, людина з вищою математичною освітою, черговий рахунок якось не додала, а відняла від нашого боргу.

Вражень у Моті було море. Бракувало лише часу, щоб їх передати.

— Від обіду, хлопці, до восьмої вечора багато не скажеш, — скрушно хитав головою котрийсь із нас, коли Флоріда виводила останнього за двері і зачиняла їх до ранку.

Знайшли іншу кав'ярню, з подовженим робочим днем — там на всіх не вистачало місця. Матвій, правда, погоджувався розбити людей на групи і переповідати враження кожній окремо. Але багато хто не згодився терпіти паузи, поки інші насолоджуватимуться подорожними нотатками. Отак ми й товклися у Флоріди. Кожного разу приставав до компанії хтось новий — то з відгулів повернувся, то лікарняний скінчився, — і Моті доводилося починати все заново. Багато хто чудово вивчив весь текст, і коли мандрівник намагався змінити у розповіді погоду чи годину, плував назви полустанків чи страв, ми ненав'язливо, тактовно повертали його в попереднє русло.

Як би там не було, але кожного разу ми встигали «дोїхати» лише до маленького містечка на південному заході рідної країни і з тим розбрідалися по домівках.

Якось Геник Дужебитий за п'ять до восьмої перебив Матвія:

— Так ми ніколи не доберемося й до кордону...

На нього засичали, але він продовжував:

— Треба знайти резерви часу і за їхній рахунок дослухати все, що трапилося з Матвієм до кінця.

Наступного дня резерв знайшли. Досі ми могли йти до кав'ярні лише ополудні. А все через те, що секретарка Доки приходила на роботу об одинадцятій, наводила туалет і лише о дванадцятій робила перепис присутніх на роботі. Терпець урвався, ми зібрали збори і виступили з крилатим почином: «На роботу — без запізнення!» Нас підтримали навіть інші організації, розташовані в нашому домі, і Доки, тобись Євдокії, довелося міцніше попришивати гудзики і добиратися на службу на дев'яту.

Тепер ми майже зранку проходили реєстрацію і відразу прямували до кав'ярні. Матвій в окремі дні наближався до Румунії. Але тут сталося непередбачене: Доки виступила на зборах з новим, небачено крилатим почином: «У робочий час будемо на роботі!» Всі проголосували «за». Коли збори закінчилися, Геник Дужебитий сказав:

— Сама не може і нас до Європи не пускає... Дунька!

Тепер у конторі Доки називали тільки цим ім'ям, але легше не стало. Дехто зауважив, що Матвій,

— Сенью, згадаймо нашу зустріч і вечір голубий!..

перекурюючи в коридорі, розповідав про подорож, пропускаючи цілі розділи. Явно почав забувати, і це тоді, коли на горизонті от-от мали з'явитися Балкани. Тоді Геник Дужебитий запропонував принести каву з собою і слухати Матвія за столиками на роботі. Пропозиція пройшла, і в черговому серіалі Матвій дійшов до митниці на румунському кордоні. Це було хвилююче місце, бо Мотя хотів (і не знав як) перевезти через кордон у вигляді сувенірів десяток львівського пива з експериментального заводу. Слухачі завмерли, але тут увійшла Дунька і сповістила, щоб ми йшли на збори підтримувати почин сусідів. Він звучав зовсім незвично: «Під час роботи — працювати!»

Проголосували одногласно. Адріатику заснував густий туман.

Геник Дужебитий пожовк, шукаючи виходу. Нарешті він запропонував облюбувати якесь не дуже передове господарство у віддаленому районі, аби взяти над ним невисипує шефство.

— А це навіщо? — здивувалися деякі ледацюги, бо були серед нас і такі.

— А ви що, забули, — аргументував Геник, — як сусіди їздили заготовляти сіно? Попріжджали засмагли, фізіономії — во! — за день не обскачеш! Свіже повітря, нормальний трудовий режим, а не наша смиканина. Але головне — всі будемо вкупі, і Матвій, нарешті, докаже пригоди. Знаєте: лежиш на духмяному сіні...

Почувши це, всі закивали.

Час для подання шефської допомоги виявився не з кращих. Сіно, наприклад, було вже давно заскисливане.

— То нічого, — казали ентузіасти, — поїдемо купати картоплю. Біля вогнища, з печеною бульбою...

Поїхали. З'ясувалося, правда, що картоплю збирають зовсім в інший сезон. Але то несуттєво. Поки бригадир сушив голову над тим, як нас позбутися, Матвій у кімнаті відпочинку на фермі поновлював свої спогади. Десь на дванадцять ночі, за нашими підрахунками, ми мали б прибути з ним на берег Адріатики. Та тут прийшов бригадир і сказав, що шефи, тобто ми, будуть чистити корівник.

Не пам'ятаю, як це сталося — ніби й не йшли строєм, але за півгодини всі були на станції. Стояли мовчки, кожен дивився поверх капелюхів у свій улюблений бік даліни.

— Ну, Матвію, що було далі? — хтось зачепив Мотю.

— Що далі, що далі! — перебив великий мандрівник. — Нічого не було.

— Як це нічого? — озвалось вже кілька голосів. — Ти ще збирався пиво везти на Адріатику.

— А так, — нервово верескнув Мотя. — Митник сказав, що таку прірву пива можна перевезти хіба що в животі. Я подався з одним до буфету, і поки ми там бесідували, наш поїзд пішов геть.

— То ти відстав від поїзда?

— Угу.

— А як же потрапив на Адріатику?

— А хто казав, що я на ній був?

Підійшла електричка, і десь о дванадцятій ми вже були в Клепарові.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ЛЮДИ КАЖУТЬ

Перестріла сусідка сусідку та й каже з образою:

— От люди донесли мені, що ти принародно обізвала мене дурепою.

— Та ти що, дурепо, й повірила тим пліткам?!

Повідомив Г. СТАДНИК.

м. Новий Буг
Миколаївської області.

ЩО КРАЩЕ!

Петренка викликає начальник відділу і каже йому:

— Якби ви не пили, то давно вже були б заступником начальника або навіть начальником відділу. Як, по-вашому, чи не краще кинути пити і стати начальником відділу?

— Ні, не краще.

Народні УСМІШКИ

— Чому?

— Тому, що, коли я вип'ю, то відразу відчуваю себе директором.

Повідомила О. СОТНИК.

с. Загризово
Боровського району
Харківської області.

У ПЕРШОМУ КЛАСІ

— Іванку! Якого кольору волосся має твій батько?

— Чорного.

— А мама?

— Жовтого.

— А в дідуся яке волосся?

— Дідусь волосся не має, тільки голову.

Повідомив П. ПОЙДА.

м. Берегове
на Закарпатті.

НА ТАНЦЯХ

Запросив хлопець дівчину на танець.

— А як вас звати? — запитує хлопець.

— Ші-ші-ші-ма.

— Як-як?

— Ші-ші-ші-ма.

І так впродовж усього танцю. Зрештою, танець скінчився.

— То все-таки, як вас звати? — знов своєї хлопець.

— Серафима.

— Чому ж ви одразу так не сказали?

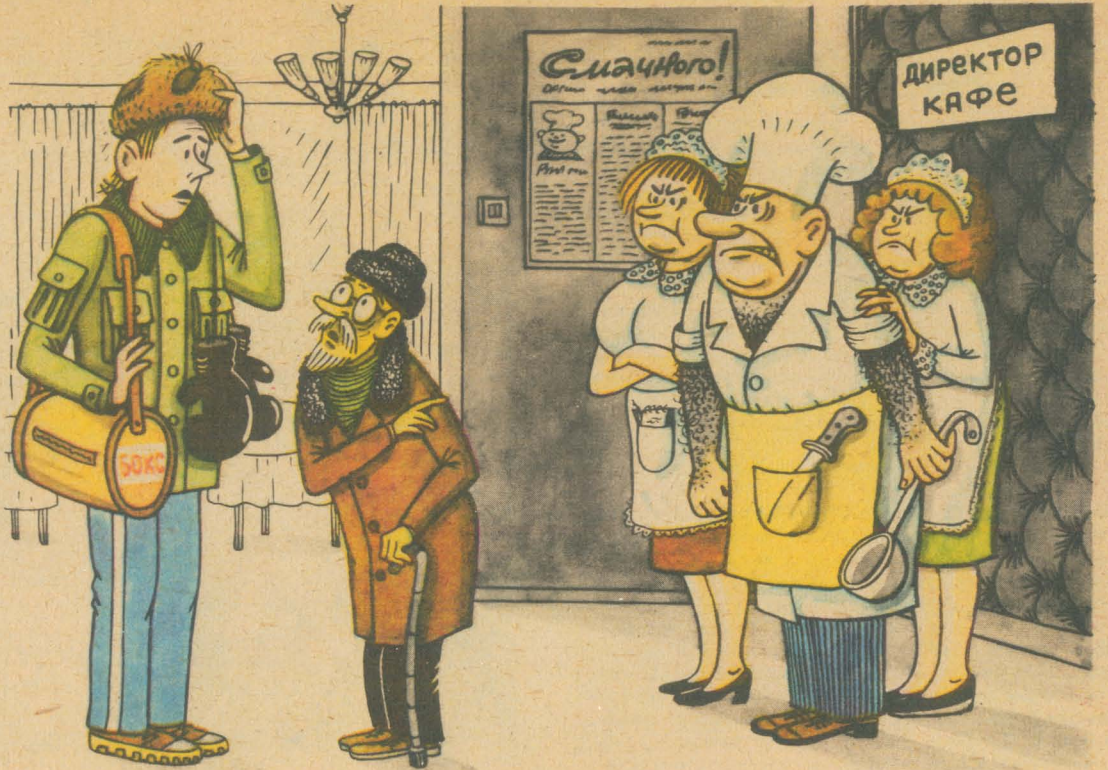
— Та ви ж так тупцювалися по моїх ногах, що у мене аж мову відібрало.

Повідомив Я. МУЛЯВКА.

м. Київ.

БАЙКА

Зустріла Гуску
Куточка-рябушка.
— Давно тебе спитати хочу,
душко,
Чом твій Гусак такий на мене лютий?
Так зирить,
ніби хоче проковтнути.
Що ж ти мовчиш? Оце сусідів маю!
— Не знаю, рибонько,
не знаю...
Індик поблизу був
і чув оту розмову.
— Рябушечко,
дозволь сказати слово.
Дивуєшся ти вельми, що Гусак
До тебе ставиться нечемно так.
Але ж у нього є на те причина.
Живе він паном.
Власний дім — машина.
Не те, що жалюгідний твій курник...
Продовжив після паузи Індик:
— Наївна ти. Протерти очі треба!
Собі усе греби.
А ти — від себе.
Авторитет здобудеш тільки так.
Буль-буль-буль-буль... Нехай живе Гусак!
* * *
Ще дехто проповідує, на жаль,
Таку, сказати з дозволу, мораль.
Валентин КИРИЛЕНКО.

— Синку, поможи мені книгу скарг попросити!

ПИХА

Хвалився Радіатор на стіні:
— Хай за тепло всі дякують мені.
Стараюся — калорії даю.
Для добрих справ я завше тут стою!..
Та Кочегар не дав у топку дров —
І Радіатор нишком охолов.

Василь КРАВЧУК.

ПРОЛАЗА

Крутий, пролаза — здавна ходять толки —
Проникне навіть через вушко голки.
Та от біда: знайомі з цією фразою,
Чомусь ми часто няньчимося з пролазою!

Валентин ЛАГОДА.

СХОЖІСТЬ

Побачив Сидір Копаничка,
В журналі байку про п'яничку.
Чита і голову ламає:
— І звідки автор мене знає?

«ДОБРА ЛЮДИНА»

Характер незлопам'ятливий має,
Зло зробити — і одразу ж забуває.

Степан КИРЕЙЧУК.

м. Мозир
Гомельської області.

КАПремонт

Нещодавно КАПремонт
Зроблено в готелі.
І тепер там день і ніч —
Кап та кап зі стелі.

Григорій ГАРЧЕНКО.

село Багате
на Дніпропетровщині.

СПІВАВТОРСТВО

Накинувся на співавтора Сізіф:
«Від тебе допомоги ні на йоту!
Ми ж брались вдвох
створить вантажний ліфт,
А ти звалив на мене всю роботу.
Я сам у розрахунках цих зав'яз...
Такого не було в нас договорі!
Чого мовчиш?!»
Співавтор не озвався:
Він саме камінь мовчки пхав на гору.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

ДАВНІЙ ГРІХ

Запитав онук малий
У діда Бгора:
— Чому ніс у вас такий,
Ніби з помідора?
Дід онукові сказав
На таку мороку:

— Пив багато... — і додав: —
Томатного соку.

Валерій КИЧА.

с. Соколова Балка,
Новосанжарський р-н,
Полтавська обл.

Страшне перо не в гусака

«Багато слід зробити і для підвищення врожайності фуражних культур, щоб забезпечити колгоспну худобу і колгоспників достатком поживних кормів».

«Спеціалісти підрахували, що з повноцінним запліненням гектара гречки справляється 3 бджоло-сім'ї. У тих господарствах, де немає громадських пасік, варто подумати про залучення до цієї справи бджолярів-любителів».

«Виховну роботу в дитсадку проводить вихователька з дошкільною освітою Л. М. Іваненко».

(3 листів до редакції).

Надіслав В. ЯЩУК.

«Житель вулиці Садової Ф. С. Кадігроб в листі до редакції вказував на те, що в торговому центрі холодильники, призначені для продажу, знаходяться в неробочому стані».

Зараз вживаються заходи по виправленню недоліків. З заводів, що виготовляють холодильники, будуть викликані робітники для проведення необхідного ремонту».

Це сприятиме тому, що телевізори завжди будуть у робочому стані і покупці матимуть змогу вибрати той, що до вподоби».

(3 райгазети).

Надіслав Е. МИСЬКО.

«Дуже вдячні за змістовний виступ, який пронизав все життя нашого села і звеличує наших передовиків».

(З відгуку на виступ агітаційно-художньої бригади).

Надіслав Г. ЗДОЛЬНИК.

«Громадяни! К городам міждурядій лесних культур не приступать, самовольно запрещено Гослісфондом, виновніе будуть наказані в огороде міждурядій. Неприятности будуть леснику если нарушите с уважением... Лесник».

(З оголошення).

Надіслав М. СОЛОНУХА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ З самої весни у селі Грамине (Сумщина) не працює магазин, і мешканцям за кожною дрібницею доводиться йти до сусіднього села. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Лебединської райспоживспілки І. І. Мерко повідомив, що приміщення магазину капітально відремонтовано, продавця підбрано, і магазин тепер щоденно працює.

◆ Мешканцям села Здобвиці (Ровенщина) доводиться щодня переходити через річку Устя по зовсім розбитій кладці, і кожен із них ризикує опинитись у воді. Про це повідомлялося у листі, що був надрукований у № 7 журналу.

Голова виконкому Здолбунівської райради П. С. Гудима на цей виступ Перця повідомив, що для переходу через річку збудовано новий місток.

◆ «Чай — це добре, але...» — у фейлетоні під такою назвою (№ 10 журналу) Перць критикував керівників колгоспу «Червоний жовтень» (село Дички Рогатинського району) за те, що вони погано дбають про умови праці тваринників.

Завідуючий сільськогосподарським відділом Івано-Франківського обкому Компартії України тов. Костишин повідомив, що фейлетон було обговорено на спільному засіданні парткому і правління колгоспу. Для усунення вказаних недоліків накреслено конкретні заходи. Будинки тваринників на комплексі у селі Дички вже відремонтовано, усі побутові приміщення приведено до належного стану, відкрито магазин, де торгують товарами першої необхідності. Проведено також ремонт червоних кутків і побутових кімнат на фермах у селах Заланів та Підкамінь, забезпечено їх і необхідним обладнанням.

◆ У листі жителів вулиці Леніна райцентру Червоноармійська (Житомирщина), що надійшов до Перця, йшлося про те, що їхні будинки погано постачаються водою.

Як повідомив голова виконкому Червоноармійської райради Є. А. Афонін, комбінат комунальних підприємств відремонтував артезіанську свердловину, і нині вода мешканцям подається регулярно.

◆ Механізатори колгоспу імені Калініна (Олександрівський район) поскаржилися редакції на те, що вони одержали з Золотарівської ремонтної майстерні (Кіровоградщина) після ремонту трактор, а він, як і до ремонту, не працює.

На прохання редакції Світловодський міськком Компартії України перевірів цей сигнал, а секретар міськкому тов. Сидун повідомив, що факти підтвердились. За низьку якість ремонту завідуючому Золотарівською реммайстернею Карасьову І. Х. оголошено сувору догану. За недостатній контроль та зволікання в ліквідації допущеного браку інженеру-контролеру Бульдович С. Н. також оголошено сувору догану. Обох їх позбавлено кварталних преміальних.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Х. ОЛІМЖОНА («Муштум», Ташкент)

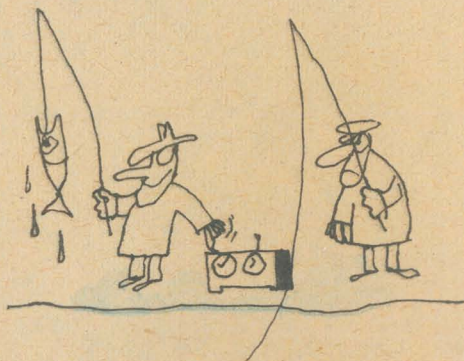
Без слів.

Мал. Е. ГЕЛЬМСА («Чаян», Казань)

— Щойно зустрів Петрова з повними відрами.
— Це на щастя!

Мал. І. БРІНКІСА («Дадзіс», Рига)

Без слів.

Мал. Т. НЕМЦЕВА («Капкан», Чебоксари)

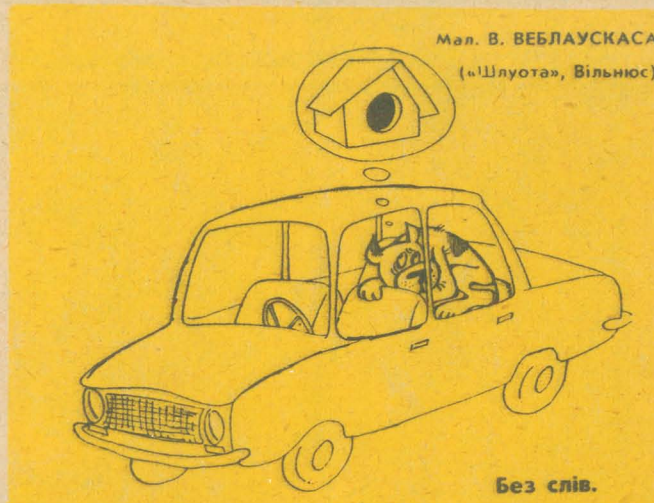
— Нехай наша внучка буде найнарядніша у класі!

Мал. В. ПРОХОРОВА («Кіперуш», Кишинів)

— А звітля тобі мало!!

Мал. В. ВЕБЛАУСКАСА («Шлуота», Вільнюс)

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 22 (1160).
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.10.83. Підписано до друку 03.11.83. БФ 11845. Формат видання 70×108/16.
Офсетний друк. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2486.000. Зам. 05214.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

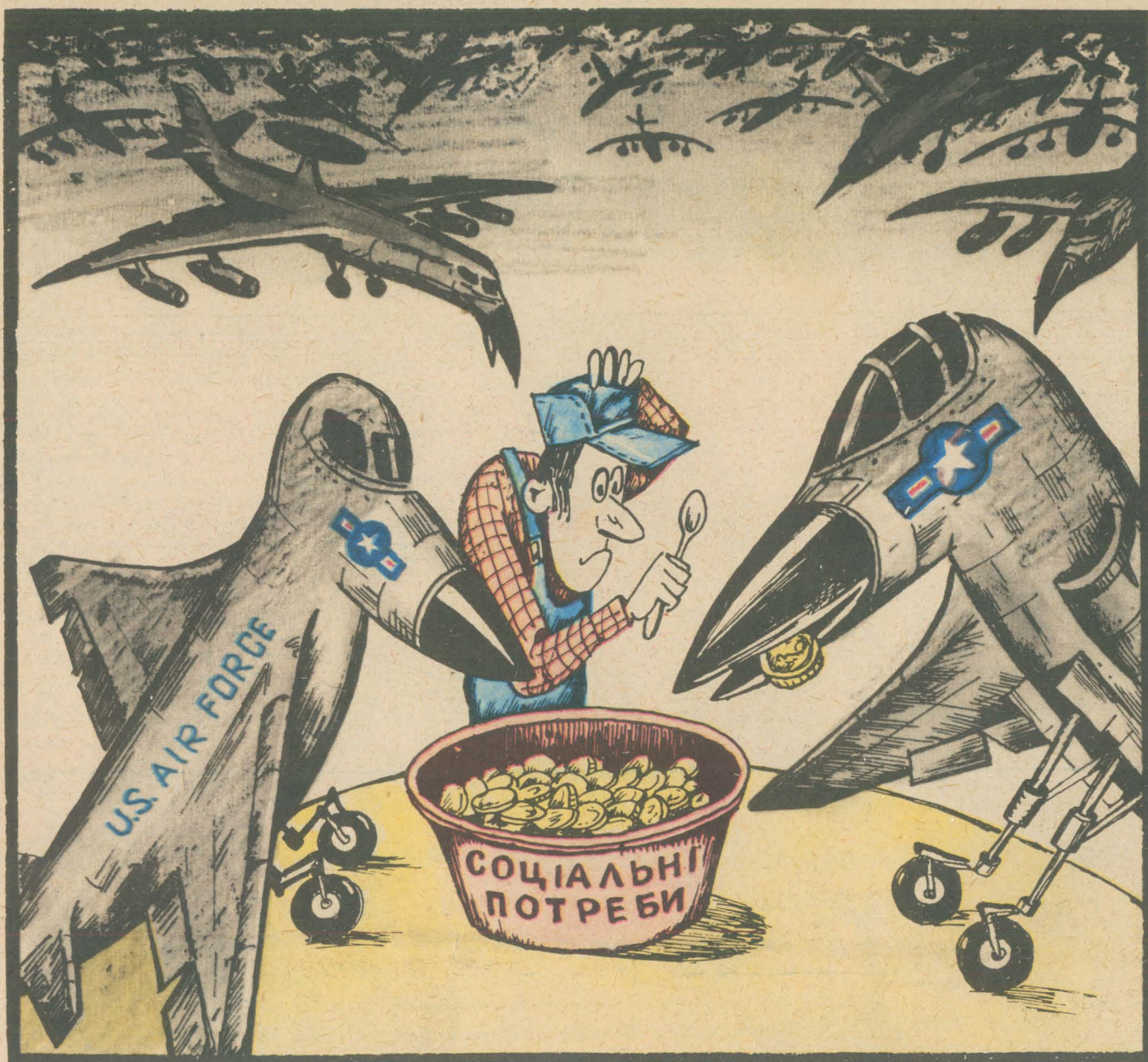
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. СОЛОНЬКА

Непрохані
похлібники.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ви помилилися, панове: лише вчора ви ж нас пограбували!..